Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13	1. Juli 1907.	56. Aargang

Uddrag af Præsident C. W. Penrose's Tale,

holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingshus i København, 16. Juni, Kl. 6 Eftm.

Det undrer mig ikke, mine kære Søskende og Venner, at der i denne vor Tid ikke findes mange, som søge efter det, der tjener til deres Sjæls Frelse, thi ifølge Skriftens Ord er der kun faa, som annamme Ordet, og Missionærernes Arbejde kan sammenlignes med at sanke Aks paa Ageren. Herren skulde i de sidste Dage sende mange Menneskefiskere og Jægere for at opsøge det adspredte Israel og føre dem til Zion. Vore Ældster ere udsendte for at arbejde for deres Befrielse, men det er overhovedet kun dem, som ere af Israels Blod, der ville modtage Budskabet. Da Israel for mange Hundrede Aar siden vandrede nordover, forlode mange af dem deres Følge og bosatte sig i de nord-europæiske Lande. Vor Kirkes Patriarker eller Evangelister fortælle, naar de udtale Velsignelser paa de Helliges Hoveder, hvilken Stamme de tilhøre, samt forudsige meget af det, der skal vederfares dem i deres Fremtid, paa samme Maade som Patriarken Jakob velsignede sine Børn og Børnebørn, skønt Mannasse var den ældste af Josephs Sønner, fik dog Efraim den største Velsignelse (1. Mos. 48. Kap.). Mormons Bog lærer om Josephs Stamme, der skulde bo i Amerika; denne Bog, der lignes ved Efraims Træ, taler om det specielle Arbejde, som hans Sæd skulde udføre i det Land i de sidste Dage, og de fleste af de Sidste-Dages Hellige ere af Efraims Stamme. Meget faa Hedninger annamme Evan-

geliet, medens de, som ere af Israel, modtage det med Glæde. Vi burde være overmaade taknemmelige for, at Lyset er kommet. Verden kan ikke se det, og fordi de elske Mørket mere end Lyset, ville de paadrage sig deres egen Fordømmelse. Ved at tillade det naturlige Lys at skinne ere vi istand til at se; hvis vi stænge Lyset fra disse Vinduer ude, da bliver hele Værelset mørkt; paa samme Maade kunne vi kun ved Hjælp af det aandelige Lys fatte og forstaa de aandelige Ting. Det er vor Pligt at lade vort Lys skinne. Det er forbavsende, at saa faa i en saa stor By som denne og i de andre af Verdens store Byer interessere sig saa lidt for Religion. Ville de alle blive fordømte — disse Millioner Mennesker? Og ligeledes Hedningerne? Der er intet andet end Jesu Kristi Navn, under Himlen givet, hvorved Menneskene kunne blive frelste. De forstaa ikke deres Bestemmelse. De tro, at naar Døden indfinder sig, de da enten indgaa til evig Lykkalighed eller til evig Fortabelse. Dette synes ikke at være retfærdigt; men den store Mængde forstaar det ikke, og saaledes har det altid været. De tro, at nogle faa skulle blive frelste og den største Del blive fordømt.

Evangeliet er os aabenbaret i de sidste Dage, og Skriften stadfæster, at alle kunne faa Lejlighed til at annamme eller forkaste det. Mand og Kvinde ere begge i Besiddelse af baade Aand og Legeme; vi undergaa Omskiftelser til visse Tider i vor Tilværelse, men vort indre Væsen forbliver altid det samme — et Fornuftvæsen — den ansvarlige Del. Legemet dør, men Aanden er udødelig. Hvad vilde al den Kundskab, vi erhverve os, være til, og hvad vilde det gavne os at gøre ret, dersom Døden var en Ende paa det hele? Aanden kom ovenfra, men Støvet vender tilbage til Jorden. „Have vi tilmed haft vore kødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?" (Hebr. 12, 9.) Hvis vi her vise Lydighed mod de jordiske Anordninger, burde vi da ikke meget mere gøre det mod de himmelske? Legemet maa engang dø; vi ere istand til at gøre enten godt eller ondt og ville enten blive straffede eller belønnede i Overensstemmelse med de Gerninger, som vi have gjort i Kødet. Vi ville høste, hvad vi saa; hvis vi saa Hvede, Havre eller Byg, da maa vi forvente at høste samme Slags Sæd, som vi saaede, og ligeledes dersom vi udsaa godt eller ondt, ville vi netop høste samme Slags Sæd, som blev saaet. Aanden vil fortsætte i Intelligens. Hvis vi kunde se en Aand, da vilde vi se den i et Menneskes Skikkelse. Kundskab erholdes om verdslige Ting gennem verdslige Midler og om de aandelige Ting ved Aandens Meddelelser. Det gode opsøger og forener sig med det gode, og enhver Klasse paa den modsatte Side opsøger og forener sig med sin Slags. I Jesu Lignelse om den rige Mand og Lazarus blev der sagt til den førstnævnte, at der var et stort Svælg befæstet mellem Lazarus og ham, og paa hans Begær om, at Herren vilde sende Lazarus til hans fem Brødre for at vidne for dem, fik han det Svar, at „de have Moses og Profeterne,

lad dem høre dem." Jeg tror ikke, at den Pinsel, som omtales i Lignelsen, er en naturlig brændende Ild, men en billedlig eller figurlig Fremstilling af den Sjælekval, som de maa udholde, der forsømme at anvende den Naadestid paa rette Maade, som er dem given her i Livet. Det Sted, hvortil de ugudeliges Ånder gaa, kaldes i det græske „Hades," der er ensbetydende med Helvede, eller et Sted fuldt af Uro og Fortvivlelse; medens de gudfrygtige Ånder, naar de forlade denne Tilværelse, gaa til den Del af Åndeverdenen, som kaldes Paradis — et Sted, hvor der er Fred, Ro og Hvile. De onde saavel som gode have hver for sig Bevidsthed om deres Gerninger. De, som ere blevne døbte, annamme et Vidnesbyrd om, at deres Synder ere dem tilgivne, de ere genfødte og berettigede til ved et nyt Levnet at nyde Samfund med Gud, og naar de dø, følge deres Gerninger dem i Hukommelsen; hvis de have været gode, til Lyksalighed; hvis de have været onde, til Sorg og Bedrøvelse, og i sidstnævnte Tilfælde vil sandsynligvis Straf og Pine følge efter.

Profeten Alma siger i Mormons Bog med Hensyn til dette: „Se, det er bleven mig kundgjort af en Engel, at alle Menneskers Ånder, saa snart de forlade dette dødelige Legeme, ja, alle Menneskers Ånder, hvadenten de ere gode eller onde, blive bragte hjem til Gud, som gav dem Livet. Og da sker det, at deres Ånder, som ere retfærdige, indføres i en Lyksaligheds Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg og deslige. Og da skal det ske, at de ugudeliges Ånder, ja, de, der ere onde, — thi se, de have ingen Del i Herrens Ånd; thi de vælge onde hellere end gode Gerninger, og Djævelens Ånd foer ind i dem og tog deres Hus i Besiddelse, — skulle vorde udkastede i det yderste Mørke; der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel, og dette sker formedelst deres egen Ugudelighed, da de tages til Fange ifølge Djævelens Vilje" (Alma 40, 11—13.).

Da Jesus døde paa Korset, og hans Legeme laa i Graven, hvor var da hans Ånd i de tre Dage? Nogle tro, at han gik til sin himmelske Fader, fordi han ved sin Død udbrød: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Ånd," men han erklærede til Maria Magdalena paa den tredje Dag, at han endnu ikke var opfaren til sin Fader (Joh. 20, 17.). Hvor var han da? I 1. Petr. 3. Kap. 18—20 Vers læse vi: „Thi og Kristus led engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Ånden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Ånderne, som vare i Forvaring; som fordum vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle, bleve frelste i Vandet." Ifølge denne Peters Erklæring lære vi, at Frelserens Ånd i det omtalte Tidsrum gik hen og prædikede for Ånderne, der i Noahs Dage,

henved 2000 Aar tidligere, vare genstridige og derfor bleve indespærrede i Fængsel, — det samme Sted, hvortil den rige Mand gik. Og i samme Epistel, det 4. Kap. 6. Vers, læse vi: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden." Ligeledes i Esaias Profeti 61. Kap. 1. Vers: „Derfor haver Herren salvet mig, til at kundgøre et godt Budskab for de Sagtmodige. han sendte mig, til at forbinde dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed, og for de Bundne Fængselets Opladelse."

Heraf se vi tydelig, at hans Aand gik til Fængslet for at udfri de bundne, og da han derefter opstod fra de døde, brød han Gravens Baand og gav dem Privilegium til selv at deltage i Opstandelsen. De glædede og frydede sig visselig ved at høre hans Prædiken i Fængslet.

Den samme Fuldmagt gav han til sine Disciple — Nøglerne til at løse og binde, og Helvedes Porte skulde ikke faa Overhaand. Nu ville vi herved forstaa, at ogsaa Hedningerne vilde faa Lejlighed til at høre Evangeliet blive prædiket til dem i Aandeverdenen. Alle skulle høre Evangeliet; hvis de ikke faa Lejlighed dertil i Kødet, da skulle de høre det, naar de ere ude af Legemet. Aanden kan høre, tro, se og tænke, og den kan ogsaa omvende sig, men ikke blive døbt i Vand, da Vanddaaben er en jordisk Ordinanse. Vi forstaa, naar vi læse Paulus' 1. Brev til de Korinthier, 15. Kap. 29. Vers, at de forrige Hellige i Apostlenes Dage troede paa og udførte Daab for de døde: „Hvad monne de ellers gøre, som døbes for de døde, dersom de døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de døde?" Der var nogle i de Dage, som ikke troede paa Opstandelsen, hvilket foranledigede Apostelen til at benytte sig af ovenstaaende Fremstilling.

Ifølge Aabenbaring til de Sidste-Dages Hellige kan en Aand, naar den har forladt Legemet, baade høre og lære, og da Joseph Smith gik ind i Aandeverdenen, aabnede han Frelsens Dør for de døde, eftersom han besad Fuldmagten og Nøglerne dertil. Søndagen den 9. ds. døde vor elskede Apostel George Teasdale og blev begravet den følgende Onsdag, men hans Aand virker i Forening med de andre Profeter og Apostler i Aandeverdenen. De prædikede her paa Jorden, medens de levede, og da de gik bort, fortsatte de det samme Arbejde paa den anden Side af Sløret. Evangeliet skal prædikes til alle Folk, og naar de, som ere bundne, have betalt deres Gæld, ville de annamme Evangeliet og blive førte ud af Mørket til Lyset, og de ville bøje sig for Herrens Tjenere med Taknemmelighed. Tiden vil komme, naar alt er opklaret, at de ville modtage godt for ondt. Verden kan ikke se eller begribe dette, men de Hellige have gennem Aabenbaring fra Gud faaet Oplysning derom.

Tiden vil komme, da alle skulle høre Evangeliet, alle de døde skulle opstaa, og der vil blive et Sted beredt for enhver, hvor de kunne tjene

Gud. De, som ikke omvendte sig og ikke annammede Kristi Evangelium og Vidnesbyrd, skulle efter udstaaet Straf komme frem i den ringeste Grad af Herlighed, „og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen" (Pagtens Bog 77. Kap. 112 V.). De retfærdiggjorte Hellige skulle i Opstandelse komme frem i Herlighed, have en evig Formerelse og blive Konger og Præster for Gud og Lammet i al Evighed. De ville komme frem i den første Opstandelse i Egenskab af Familjer, hvor Forældre og Børn ere genforenede, „og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ejheller Sorrig, ejheller Skrig, ejheller Pine skal være mere, thi det første er veget bort" (Aab. 21, 4.). Døden og Helvede skulle blive kastede i Ildsøen, og Jorden og de høje Himle skulle prise Gud.

Her er fremsat et kort Omrids af Saliggørelsens Plan, og jeg kan sige, at de, som ikke ville omvende sig, maa paatage sig Følgerne. De gode ville gaa til Paradisets Hvile indtil den første Opstandelse, ved Kristi Komme, efterdi de have omvendt sig her i Kødet, medens de andre døde ikke opstaa før efter de Tusinde Aar. Alle Guds Børn ville blive frelste, undtagen Fortabelsens Børn, — deres Kval og Lidelser er det ikke givet noget Menneske at fatte.

Lader os rense og lutre os fra al Synd og tjene Gud af vort ganske Hjerte; opfylde vore Pligter, besøge vore Møder, holde vore Familjebønner samt overholde Tiendeloven, som Herren har givet os, og da vil han udgyde sine Velsignelser over os baade i timelig og aandelig Henseende. Jo mere vi arbejde for Herrens Sag, jo lykkeligere føle vi, og medens de blinde vandre i Mørket, ville vi vandre i Guds Naade og Lys.

Maa Gud velsigne Eder med de bedste Velsignelser. Herren glæder sig i sine Børns Lydighed, og maatte I ikke afvige hverken tilhøjre eller tilvenstre. Hvis I have et Vidnesbyrd, da glæder og fryder Eder derved, men hvis I ikke have, da søger Herren for det, paa det at vi alle kunde prise og herliggøre Guds Navn. Gud velsigne Eder i Jesu Navn. Amen.

Skønhed i Hjemmet.

Af Admiralinde Emma Gad.

Den Paavirkning, der skyldes Moderen, er ikke alene indre, den hænger ogsaa sammen med Hjemmets ydre Skikkelse, dets Skønhed, dets Orden, dets Hygge; det er ikke alene Erindringen om lykkelige Øjeblikke og kære Samtaler, man gemmer paa til sene Tider og i fjerne Lande, det er Stuerne, Genstandene, Omgivelserne, Hjemmets ydre Harmoni saa vel som den indre. Og det er jo ikke altid de rige Barndomshjem, der ere mest elskede og savnede. Tværtimod. De kæreste Minder gaa tidt til-

bage til smaa lavloftede Stuer, hvor der alligevel var godt at være, og saadanne Minder staar det i enhver Moders Magt at skabe hos sine Børn. Men hun formaar det kun, naar hun føler sig som selve sit Hjems altid bankende Hjerte, og naar hun opfatter sit Hverv saaledes, at det fylder hende selv med en indre Lykkefølelse, som straaler ud igen fra hendes Sind til alle hendes Husfæller. Hun maa elske sit Hjem, og hun maa leve i det. Fremfor alt leve i det! Hvis hun er meget hjemme, bliver der nemlig af sig selv smukt omkring hende baade i indre og ydre Forstand. Intet forskønner et Hjem mere, end at dets Beboere leve og færdes meget i Stuerne. Man mærker det straks og befinder sig vel, hvorimod man faar en kølig, frysende Fornemmelse, ikke alene naar man bliver vist ind i en Stadsestue, som blot bliver benyttet ved højtidelige Lejligheder, men ogsaa, naar man besøger et Hjem, hvis kvindelige Beboere kun benytte det som en Art Station paa Dagens Ørkenvandring i Visiter, Magasiner og Teatre, et ganske vist uundværligt, men ret ligegyldigt Centralpunkt, hvor man spiser, klæder sig om, ordner det nødvendige for at fare videre — afsted — hurtigst muligt, og ikke det fredhellige Sted, hvor man tænker sine bedste Tanker og lever for at gøre det godt for sine Kære. — Det er denne Uro, der som oftest præger sig paa Hjemmet. — ogsaa i det Ydre i de store Byer; Byhjemmet har ikke den stille og inderlige Hygge som Hjemmet paa Landet og i den mindre By. . . . Det er ligefrem forbløffende, hvor lidt Folk ere hjemme i en stor By. Man kan en Dag i godt Vejr foresætte sig at faa en lang Række Visiter afgjort og komme hjem uden at have truffet en eneste Familie hjemme. Og det er ikke blot om Formiddagen, at Folk fare rundt i Byen; om Aftenen ere de til Møder, i Selskaber, paa Forlystelsessteder — blot ikke hjemme. Naar dette er saa almindeligt i alle Kredse, er det vel, fordi Bylivet næsten uundgaaeligt fører Uro med sig, og naar Hjemmet altsaa ikke let kan faa det harmoniske Skønhedspræg over sig, som uvilkaarligt, næsten uafvidende følger med et regelmæssigt stærkt udpræget hjemligt Liv, saa maa Husfruen, hvis hendes Dagligstue da ikke skal udvikle sig til kun at blive en Art Ventesal eller Pensionats-Salon, gøre sig dobbelt Umage for at bibringe den det hjemlige Præg og den hyggefyldte Stemning.

Naar man for første Gang kommer ind i et Hjem, har man allerede paa Tærskelen et lynsnart og aldrig svigtende Indtryk af Familiens kulturelle Standpunkt. Saadan som Hjemmet er, saadan er Familien selv, hverken mer eller mindre. . . .

Prangende Kostbarhed virker ofte uendelig smagløs, og et smukt formet Glas med et Par vilde Blomster op ad en hvidkalket Væg kan virke med større Skønhed end en svær Sølvopsats med Drivhusblomster. De billigste Sager, Lertøj, Straamaatter, Kurvefletning, Trætøj, det kan alt være smukt, naar Form og Farve vælges med Omhu. To Ting er det jo især, der udgør et Hjems Tiltrækning, og det er Bøger og Blomster,

fordi begge Dele ere Udtryk for en indre Skønhedssans ligesaa meget som for en ydre. Hvor der er mange Bøger paa Bordet, der ved man straks, at der er aandeligt Liv til Huse, Tanker, der tænkes, Interesser, der gaa viden om, og hvor hvert dagligt Maaltid, selv det tarveligste, er prydet med et Par Blomster eller en lille Plante, der er man sikker paa at træffe en Husmoder, som har Sans for Livets Skønhed og lyse Indtryk, Sans for at sprede Glæde i sin egen lille Verden. Det er jo en Naturnødvendighed, at vi som Børn og Unge leve i en saadan lille Verden, før den store kan blive til for os. Jo mere Hjemmet virkelig selv er en lille Aandens Verden, des bedre kan Livet deri blive en Forskole for Livet i den store Verden, samtidig med, at det bevarer sin selvstændige Værdi som Inderlighedens og Tryghedens Sted. Og jo mere Hjemmet er præget af Skønhedsindtryk, indre og ydre, jo bedre Ballast vil den Unge tage med sig fra den trygge Havn paa sin Sejlads ude i Livet.

At skabe den trygge Havn indenfor Hjemmets lune Vægge, det er Moderens Sag, Husmoderens. Lad hende derfor være sig sin Betydning og sin Æbne bevidst. Æbnen til at vække Harmoni og Tillid, saa at de Unge instinktmæssig føle Trang til hos hende at søge Bistand og Raad, naar noget glipper, Æbnen til at trøste, naar Sygdom og Sorger træder til, Æbnen til at skabe Skønhed og Velvære om sig. Skønhed i Hjemmet, det er jo ikke Møblernes Opstilling, det er den kærlige Ordning, den lette Haand, der giver det hele et Præg af Ynde og Omhu, alle disse Ubetydeligheder, der samtidig udgøre Forskellen mellem et Hotel og et Hjem. Og de maa enten udgaa fra Husfruen gennem kærlighedsfuld Omtanke for hver enkelt, eller ogsaa maa de savnes. Ganske vist, denne Omtanke kræver megen Tid og megen Taalmodighed, og det kan vel af og til hændes, at en Husmoder, efter at have draget Omsorg for alle de utallige Smaating, der hviler paa hende, kan blive lidt træt ved Fornemmelsen af, at det ikke er til at se, hvad hun har udrettet. Og dog, hvis hun lagde Hænderne i Skødet, vilde det snart vise sig, at hele det lune Velvære, Hyggefølelsen, den dulmende Fred, der før hvilede over hendes Stuer og straalede ud fra hendes Lampes milde Lys, den vilde være forsvunden med det samme hendes stille Dont hørte op. Lad hende derfor, naar hun er paa Veje til at trættes ved sin lidt hvileløse Gerning, lad hende saa blot huske paa, at en Moder, det er for alle Mennesker det dejligste Navn, det kæreste Minde, der er til. Og den Kunst at skabe et Hjem i Ordets gode Forstand — den beror paa Moderen — paa Kvinden alene. En Mand kan bygge et Palads, men han kan ikke forme det til et Hjem, vi elsker. Det kan kun en Kvinde.

Hun kan gøre det i en fattig Stue uden nogen Mands Hjælp, og hun kan atter lade denne skønne Forret gaa videre i Arv til sine Døtre fra Slægt til Slægt.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 1. Juli 1907.

Apostel George Teasdales Død.

Ældsterne og de Hellige i den europæiske Mission ville med stor Sorg erfare, at Apostel George Teasdale afgik ved Døden den 9. Juni. Sørgegudstjenesten over denne trofaste Herrens Tjeners Bortgang fandt Sted Søndagen den 16. Juni, hvor Tusinder vare tilstede for at vise deres sidste Agtelse og Ære mod en, der har opofret hele sit Liv for at frelse Menneskesjæle. Ældste Teasdale havde kun een Livsopgave, nemlig at søge først Guds Rige og hans Retfærdighed; alle andre Ting vare ikke af stor Interesse for ham. Denne ædle Længsel efter at gøre Herrens Vilje opfyldte hans Sjæl, da han blev døbt, og den fulgte ham gennem hele Livet til det sidste. Stor vil denne sidste Husholdnings tro og oprigtige Apostels Løn blive, thi han har udført et stort, ædelt og hæderligt Arbejde i Jesu Kristi Kirke.

Ældste Teasdale var en Søn af William Russell Teasdale og Harriet Henrietta Tidy. Han blev født i London, England, den 8. December 1831, og fra hans unge Dage var han, lig Timothæus, hengiven til at læse og granske den hellige Skrift; uden selv at ane det lagde han her Grundvolden til at udføre sin himmelske Faders Hensigter. Efter at have modtaget almindelig Skoleundervisning fik han sin højere Uddannelse ved Londons Universitet. Broder Teasdale annammede Evangeliet i 1852, og særlig fra 1858 var hans hele Tid optagen i Embedets Tjeneste i de forskellige Kald i Evangeliet. I Ægteskabet levede han et lykkeligt Samliv, og hvorsomhelst han virkede, var han til Trøst og Opmuntring for sine Omgivelser. Han udførte flere Missioner baade i England, Forenede Stater og Mexico, og fra 1887—1890 præsiderede han over den europæiske Mission. For en Tid indehavde han Præsidiet over Juab Stav i Utah og var to Gange Medlem af Utahs lovgivende Forsamling. I 1882 modtog han ved Aabenbaring sit Kald til Apostelembedet, og i de paafølgende Aar var hans Mission i Indianer-Territoriet, Nevada, Arizona og Mexico.

I Forbindelse med det sidstnævnte Sted kan anføres, at de Hellige, i deres Kolonisation der, paa de øde og nye Marker, maatte udstaa mange Prøver og Besværligheder, og hans Ord vare dem til megen Trøst og Opmuntring; ved en Lejlighed profeterede han, at den Tid vilde komme, da deres Frugttræer skulde knække under Vægten af deres Frugt, hvilket er bogstaveligt gaaet i Opfyldelse.

Hans Røst er bleven hørt baade i Zion og i Udspredelsen, og hans Navn vil blive bekendt i Israel i de kommende Slægter. Nu virker hans Aand i en højere og mere udstrakt Sfære i Forening med de andre hedengangne Profeter og Apostler, der alle ville komme frem i Opstandelsens Morgen, iførte Udødelighed, Kraft og evig Herlighed. Maatte Herren trøste hans efterladte og sætte dem i Stand til at udbryde: „Fader, ske din Vilje". Mill. Star.

Middelvejen er den bedste.

I alt det gode, vi prøve paa at sige, gøre og udføre her i Livet, kræves der af os en vis Grad af Tro, og for at den kan blive virksom, maa vi have et Formaal eller Ideal foran os, noget, der ansporer os til at forbedre, ophøje, forædle, gavne, jævne og lægge tilrette det, som lader sig afhjælpe og rettes. Naar saa Idealet er fundet, burde vi med jævn og rolig Gang fortsætte mod Maalet; ikke afvige til nogen af Siderne ved at gaa til Yderligheder i hverken den ene eller anden Retning, men følge Sandhedens lige Linje. Nogle Mennesker have til Vane, naar de fremstille deres Anskuelser og deres Opfattelse af Ting, at give Billedet deraf for stærke Farver ved enten at under- eller overvurdere dets Værd og Betydning. Dette virker maaske i Øjeblikket tilfredsstillende, men i Længden, eller naar Udfaldet deraf kan ses, har det skadelige Følger, og hvor denne Vane dyrkes, udarter det undertiden til Misforstaaelser og usande Ytringer. Middelvejen, eller Maadehold i alt, i baade timelig og aandelig Henseende, er en af Evangeliets Lærdomme. Naar vi under Aandens Inspiration følge den og ufortrødent fortsætte vor Vandring gennem Livet paa den Vej, der fører os til evigt Liv og Ophøjelse i Gud vor Faders Rige, da passere vi uden at lægge Mærke dertil den ene Milepæl efter den anden, og i Tidens Løb ville vi have tilbagelagt en lang Strækning, der gemmer mange Minder og Oplevelser fra Erfaringens dyrebare Løbebane.

Maadehold i Spise, Drikke, Søvn, Udspredelse og Arbejde er Vejen til Helbred, Sundhed og et langt Liv, og det er Grundvolden til et aandsfriskt Temperament. Den, som besidder dette og er i stadig Forbindelse med Aanden herovenfra, lader alle Overdrivelser fare, og han holder sig til Sandhedens enkle og ligefremme Fortolkning; hans Sjæl fyldes med den Kærlighed, som omtales i 1. Kor. 13, 4.—7., der er langmodig, velvillig, blottet for Nid, bruger ikke Fremfusenhed, opblæser ikke; „den gør intet usømmeligt, søger ikke sit Eget, forbitres ikke, bærer ikke Nag, glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed; fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt". Hvor skønne ere ikke Evangeliets aabenbarede Principper, uden nogen Tilsætning af menne-

skelig Sammenblanding! Og dog ere de saa simple og ligefremme, at endog Daaren ikke kan fare vild eller misforstaa dem.

Maatte vi derfor alle, uforsagt og med sikre og faste Skridt, i Oprigtighed og Ligefremhed holde fast ved „Jernspiret" og stræbe fremad mod Maalet; Belønningen vil da sikkerlig ikke udeblive. — J.

Ankomst og Beskikkelse. Ældsterne Frederik Jørgensen fra Ephraim og Nephi W. Hansen fra Draper, Utah, ankom til København den 19. Juni; vi byde dem hjertelig velkommen.

Ældste F. Jørgensen beskikkes til at arbejde i København Konf. og N. W. Hansen i Kristiania Konference.

Et Budskab

fra en Kvinde af de Sidste-Dages Hellige til Kvinderne i hele Verden.

(Af Susa Young Gates.)

Hvis jeg i en Jernbanekupee, Sporvogn eller Passagersalon skulde blive præsenteret for Eder, mine Rejsesøstre, som en „Mormon", netop ankommen fra Utah, da vilde Eders udvortes Mine øjeblikkelig blive spørgende, selv om Eders Læber som Følge af god Opdragelse ikke udtalte, hvad I tænkte. Men jeg vil sige Eder, at jeg med Fornøjelse og Beredvillighed vil besvare Eders Spørgsmaal. Derfor, da jeg gennem Erfaring og Rejser kender, hvad I have Lyst til at spørge om, vil jeg forsøge paa at være Eder til Tjeneste, og jeg beder Eder om ikke at være fuldstændig tilfredsstillede med den korte Underretning, jeg maatte være istand til at meddele med Hensyn til, hvad I kalde „Mormonismen."

For det første, tænke I, „mon hun skammer sig over sin Herkomst, Fødsel eller Religion?" I ville maaske ikke bruge de samme Udtryk, men det er dette, der ligger paa Bunden af Eders Forbavselsesytring: „Fra Utah?" Nej, jeg skammer mig ikke, men lige det modsatte. Jeg er i Sandhed stolt af min Fødsel i et Hjem ved en af de ædleste Mænd, som Gud nogensinde sendte herned paa Jorden, og af en Moder, der havde saa Fejl, men var kydsk, ædel og skøn i baade legemlig og aandelig Henseende, og hvis hele Liv var en Bøn; hendes Minde er for mig en indviet Helligdom. Og jeg er taknemmelig til Gud, som viste mig Vejen i min Ungdom og lærte mig Storheden af Jesu Kristi Mission og Vigtigheden af det Budskab, som Profeten Joseph Smith ofrede sit Liv for at grundfæste paa Jorden for sidste Gang.

Jeg forestiller mig i Aanden for sytten Hundrede Aar siden at

have lyttet til Spørgsmaal, der bleve rettede til de undertrykte Kristne af de dannede og hovmodige romerske Matroner, som tilfældigvis kom i Berøring med dem. Jeg synes at høre en eller anden Fyrstinde spørge i en blød, men spottende Tone: „Saa De er en Kristen? Ere ikke disse kristne Folk meget ulykkelige og nedværdigede? jeg har hørt saa mange frygtelige Ting blive sagt om denne besynderlige Tømmermands Søn, som var en Stalddreng og en af de mest berygtede Forbrydere, der nogensinde er blevet korsfæstet. Hvilke ukyske Beskyldninger er der ikke fremsat mod de usle Tilhængere, som fulgte ham og deltoge i alskens Forførelse og Last? Ja, De maa tro, en Kureer, som kom til vort Palads fra selve Hovedstaden Rom forleden Dag, fortalte mig, at de ryggesløse Scener, der foregaa blandt de Kristne i vore Forfædres Katakomber, ere altfor skrækkelige til at beskrives. Og i Sandhed, jeg fremholdt for Kejseren sidste Høst, at disse Kristne vare ikke skikkede til andet end Føde for de vilde Dyr paa Kampppladsen. Jeg længes efter at se disse foragtelige Mænd og Trælkvinder blive udryddede fra vor store Civilisation. Det er en Skamplet paa vort herlige Roms Berømmelse. Tror De ikke det?" Det var saaledes, Romerne talte til dem i de Dage. Tale ikke Folk ligeledes nu? Og dog er Sandheden saa mægtig og slaaende, at de, der annamme den, selv om den undertiden er blandet med Vildfarelse, ville ofre deres Liv for den Overbevisning, som de besidde. Sandheden har bygget mange Altere og været et Middel til næsten ligesaa mange Galgers Opførelse.

„Tror De paa Jesus Kristus som Verdens Frelser?" er det første Spørgsmaal, der rettes til mig. Svaret indbefatter Hovedhjørnestenen af hele min Tro. Vi tro, at han var Gud Faders virkelige enbaarne Søn. Alle andre have menneskelige Fædre saavel som Mødre, undtagen Adam. Vi tilbede Gud som vor evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus som Mideleren, det eneste Led mellem Gud og Mennesket. Han er Ophavet og Fuldendelsen til vor Tro, og han er vor ældre Broder. Den første af vore Trosartikler, skreven af Joseph Smith, lyder saaledes: „Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand." Vi tilbede ham med al den Andagt og Ærefrygt, som muligens kan findes hos Mennesker. Vi elske ham saa højlig, at vi altid ere rede til at tilgive vore grusomme Fjender for hans Skyld. Vi bede til Gud i Jesu Navn, ikke med fastsatte, formelle skrevne Bønner, men med en inderlig kærlig Tillid, som Aarrækker i vor aandelige Forudtilværelse hos ham ere plantede i vore Hjerter. Han har hørt vore Bønner i det forbigangne og vil lytte til os i vor Nød i Fremtiden; thi han bærer selv Forfølgelsens grusomme Ar paa sit Legeme, den samme Forfølgelse, der møder os i vore Bestræbelser for atter at vidne om hans Liv, Mission og Herlighed.

Naar vi nu tro paa Kristus, saa spørge I: „Hvorfor lægge I saa megen Vægt paa Joseph Smiths Liv og Mission?"

Joseph Smith var et af Guds nye Vidner. Han erklærede, at han saa Faderen og Sønnen i en Skov i Nærheden af sit Hjem, og afveg aldrig fra dette Vidnesbyrd. I en Verden, der søger at nægte Frelserens Personlighed og Mission, er et nyt Vidne om hans guddommelige Mission og Væsens Udseende en absolut Nødvendighed. Joseph Smith saa Sønnen tilligemed hans Fader. Der kræves intet moralsk Mod for at bekende, at Jesus er Kristus; atten Aarhundreder af Strid og blodige Opofrelser have fuldstændig stadfæstet denne Kendsgerning, omendskønt det ikke tilfulde er antaget af enhver Stamme eller Nation. Men der kræves et overordentligt Mod til at staa frem og erklære, at Joseph Smith var en Profet, og at han i et Syn saa baade Faderen og Sønnen. Alt, hvad Had og Foragt kan udrette, har været og er anvendt for at kuldkaste dette Vidnesbyrd. At vidne om, at Joseph var en Profet, er ens med at komme frem med en ny Erklæring, at Gud er til, og at han i Forening med sin Søn atter har gæstet Jorden, for at oprette en ny Uddeling eller gengive Evangeliet i dets Renhed og Fylde.

Dernæst spørges: „Vandre ikke alle Kristne paa den samme Vej til Himmelen?" Visselig gøre de, hvis de følge Kristus. De ville alle blive frelste, men ikke alle ophøjede. Jesus sagde, da han var her paa Jorden: „Den Port er snæver, og den Vej er trang." Han fremholdt Nødvendigheden af Organisation og overlod ikke Suksessionen i Præsidentskabet til flere af hans Apostle; men kun til Peter overdrog han dette Ansvar, idet han siger: „Røgt mine Faar." Og Apostlene anerkendte denne Udvælgelse ved at opholde ham som deres følgende Leder. Paulus siger, at der er kun een Herre, een Tro og een Daab. Ikke et Ord blandt alt, hvad Kristus lærte, hentyder til, at Menneskene selv kunne vælge deres egen Vej til Himmelen. Folks Opfattelse af Ret og Uret er lige saa forskellig som deres Ansigtstræk. Der maa være en anerkendt Autoritet til at administrere og fortolke Loven. De Sidste-Dages Hellige tro, at i Himmelen eksisterer en mere fortræffelig og fuldkommen Organisation, end det for dødelige er muligt at fatte. Fornuftvæsener er ligesaa ulige som Legemerne. Der trænges altid til en Styrelse saavel i Familjer som i offentlige Anliggender, hvis Formaal er at kontrollere de overlegne og at hjælpe de svagere Kræfter frem. Hvis Guds Rige nu er grundlagt paa urokkelige Love, hvem skal saa administrere dem uden de retmæssige Embedsmænd? Mange Linjer kunne komme den lodrette meget nær, men der er kun een, nemlig denne, som bestemmer det nøjagtige op og ned; og det vil ses, at ingen af de tilnærmende Linjer til denne nøjagtige kommer i Berøring med den. De kunne maaske variere hid eller did men ikke stemme sammen

med den rette. Og hvis den skæve og krogede Linie bliver ret, da optages den i den lodrette. Saaledes kan der kun være een Vej, een Kirke, og dette er hans Ord.

Eders næste mistroiske Spørgsmaal er: „Modtog Joseph Smith en Aabenbaring fra Gud? Saa han virkelig en Engel, og kan intelligente oplyste amerikanske Kvinder oprigtig paastaa, at saadan en forbavsende Ting er sandfærdig?" Lad mig først minde Eder om, at naar en Person for Retten er beskyldt for at have talt Usandhed, da fordrer Dommeren, at Anklageren skal fremføre Beviserne. Joseph Smith paastod urokkelig, at hans Erklæring var sand, og med Had, Foragt og Pøbelvold lige i Øjnene beseglede han tilsidst Vidnesbyrdet med sit Hjerteblod.

Paulus siger, at Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses, Hvis Gud havde anordnet alle Ting, som høre til det jordiske, med den Hensigt for Øje at overbevise sine Børn gennem de fem Sandser, da vilde hans oprindelige Lov, Trosloven, være bleven tilintetgjort. Hvis vi hver Dag saa en Engel, da vilde vi ikke anspores til at bede eller øve Tro paa, at Engle ere til, at Gud lever, og at han vedblivende aabenbarer sig. Vi vilde da vide, at Engle eksistere, og de vilde uden Tvivl nøjagtig underrette os om himmelske Ting og Principper. Videnskabsmanden maa udvikle en fast Tro paa Atomernes Tilværelse, thi ingen af hans Sandser kan bevise det. Men hvor der er Kundskab, der behøves ikke Tro. Gud lever, men vi maa øve Tro for at antage denne Kendsgerning. Engle besøge Jorden, men maaske I eller jeg aldrig har set en. Kunne vi benægte alle disse Fakta, fordi de ikke have naaet vore Sanser? Læs Bibelen. Tro I, at Herren viste sig for Abraham i Mamre Lund, at Gud aabenbarede sig til Moses? Talte han til Johannes den Døber ved Frelserens Daab? Lod Moses og Elias sig se af Jesus og hans tre Disciple paa Forklarelsens Bjerg, og var det Guds eller en andens Røst, som sagde: „Denne er min elskelige Søn, hør ham"? Hvis der da var Engle, hvorfor saa ikke nu? Elskede Gud kun da sine Børn og ikke nu?

Et af de udvortes stærkeste Beviser, der nogensinde er givet om Sandheden af Joseph Smiths Mission og hans Udsagn, lægges for Dagen i den nidkære Hengivenhed, der udvistes af de ihærdige og kløgtige Ny-Englændere, som fulgte ham paa Fastlandet, og som døde for det Vidnesbyrd, de bar om hans Retskaffenhed.

I ville maaske indvende, at religiøs Enthusiasme er almindelig overalt i Verden; det kan nok være, men Folk ville ikke gaa Døden imøde, for at forsvare en Løgn. Hvis de ere rede til at ofre deres Liv for den Sag, de forfægte, da kunne I være sikre paa, at de til en vis Grad maa være i Besiddelse af Sandhed, som Grundlag. Hvis der er

en Verden hinsides — og kun meget faa ville tvivle derpaa — hvorfor skulde saa ikke Beboerne af hin Verden kunne gæste denne Klode, naar det ansaas for nødvendigt? Det er vor Tro, at vi vare villige til at glemme vor forrige Kundskab, vi havde, da vi kom herned paa Jorden, paa det at vi kunne antage og bemægtige os Troens herlige Sandheder; og Troens Kraft kontrollerer Verdensaltet.

Jesus sagde til Peter, at paa Klippen af personlig Aabenbaring til det menneskelige Hjerte vilde han bygge sin Menighed. Paa denne Maade, og paa ingen anden, kunne I og jeg og hvemsomhelst erholde den Oplysning, vi ønske. Bed Gud at overbevise Eders Hjærter, om Joseph Smith modtog Aabenbaring fra ham, og om han havde Engles Betjening eller ikke. Denne Fremgangsmaade vil uden Tvivl ene og alene opklare, hvad jeg skriver om. Menneskers Vidnesbyrd ere ikke nok; jeg formaar ikke af mig selv at overbevise Eder; at læse om Jesu Liv og Gerning og studere den ældre saavel som den nyere Del af Skriften er blot Hjælpemidler i denne Retning. Men søg den almægtige Gud, som viste sig for Joseph Smith, i Palmyra's Lund, New York, i 1820, og han vil visselig besvare Eders ydmyge og oprigtige Bøn.

(Fortsættes.)

Verdens Lys.

„Jeg er det Verdens Lys; hvo som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have det Livsens Lys". — Joh. 8, 12.

I denne smukke Sammenligning hentyder Frelseren uden Tvivl til den almindelige Skik i Østerland, at rejsende Personer maa bære en Lygte i Gaderne, om Natten. I Regelen holder Tjeneren Lygten lavt foran Herskabets Fødder — noget der er højst nødvendig, paa Grund af de knudrede Veje og de mange Hindringer, som mødes paa dem. De som ere saaledes stillede vandre bogstavelig i Lyset, og et saadant Lys er „en Lygte for deres Fod og et Lys paa deres Sti".

Jesus Kristus er i Virkeligheden Verdens Lys. Han leder os fremad til de ophøjede Ting, viser os, hvor de findes, giver os Længsel i Hjærtet efter dem og Evne til at paaskønne dem. Han bortjager Sjælens Mørke og befrier os fra dets Magt, idet han bliver vort Lys og vor Ledsager gennem Livet. Mørket er Uvidenhed og Synd, Mørket er Straf saavel som Straffestedet. Der er Sorg, Graad og Tænders Gnidsel.

Johannes, den Herrens Tjener, forkyndte Verden det store Budskab, han havde faaet, „at Gud er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham" — 1. Joh. 1, 5; thi hos ham findes ingen Uvidenhed, Synd og Forkrænkelighed. Og vor Frelser, der altid er Midleren, modtager dette Lys fra Faderen og lader det skinne for hans Børn. Dette var hans

Missjon — at skinne i Mørket og oplyse ethvert Menneske, der fødes i denne Verden. Kun ved at vi ere i Besiddelse af Lyset vilde vi finde Vejen tilbage til Guds herlige Nærværelse; og Sønnen, der var udsent fra Faderen, gav os Lyset i den udtrykkelige Hensigt at skinne paa vor Sti, der fører tilbage til ham.

Mørke — hvilket er blot en anden Benævnelse af Uvidenhed og Synd, og deres Følger — fatter og anerkender ikke Kristi Lys. Synderen kan med Vilje stænge Lyset ude; det uvidende Individ, indhyllet i Fordomme kan uden at ane det afspærre Lysstraalerne; den Sjæl, der maaske i sin Tid har været paavirket af dette Lys, kan næsten ubevidst, og ikke med Vilje bygge Forskandsninger af syndige Vaner mod dette Lys og uden Selvbeherskelse hindre det fra at trænge frem.

Men den Sjæl, som er paavirket af Kristi Lys, er der vederfaret store Ting. Han har tilsidesat alt som er falskt, uægte og pralende, og som fremhæver det overfladiske; og det, der er uvurderligt, og som varer for evig, er fremtrædende hos ham. Man betragter med Afsky den Synd, der bringer Mennesket i Trældom og har Ødelæggelse tilfølge, og naar Omvendelse fødes ved Jagttagelsen heraf, da opsøger Sjælen den Sti, der fører bort fra Synd og Fordærvelse, og Kristi Lys oplyser hans Vej til det gode, det skønne og sande. Denne Forandring i et Menneskes Liv, formedelt Kristi Aand — Verdens Lys — tilkendegiver sig som Sandhed, Retfærdighed og Kærlighed. Enhver Sjæl, som saaledes er bleven oplyst ved Kristi Aand vil annamme nye Begreber, højere Opfattelser med Hensyn til sin Handlemaade og dybere Hengivenhed til sine Medmennesker.

Den, som har Kristi Lys, ser deri en ny Verden foran sig. De evige aandelige Virkeligheder og Skønheder udfoldes, og paaskønnes af ham. Det sætter ham istand til at vurdere de bedste og kæreste Ting i Tilværelsen. Den fysiske Verden, der omgiver os, har lignende Fakta, Love og Ting at frembyde, enten de saa iagttages af en ulærd eller en Videnskabsmand; men hvad Forskel er der dog ikke i disses Opfattelse og Paaskønnelse af den fysiske Verden? Opfattelsen hos hver af dem, — Udbyttet af det iagttagne — bestemmer netop, hvorledes de ville bedømme Tingene, som de for Nærværende ere. Og en Uendelighed af Sandheder og Skønheder besidder maaske den lærde Jagttager som den ulærde aldrig har anet. Paa samme Maade ses og nydes den aandelige Verden af Sandheder, Skønheder og Glæder af dem, der have Evne dertil, og denne Evne bedømmes af den Grad af Kristi Aand, som de ere i Besiddelse af.

Besiddelsen af denne Aand — Kristi Lys — udgør den virkelige kristne Karakter; thi formedelst den, er ikke alene Intelligensen forøget og moralsk Kraft befæstet, men den rette Holdning overfor vore Medmennesker tilvejebringes, baade med Hensyn til at bedømme dem saavel-

som at omgaas dem. Helligheb — Kjærlighed til alt, som er godt og Afsky for alt, som er ondt — er Resultat. Denne Aand oplyser vor Vej her paa Jorden, men den gør os ogsaa istand til at skue ind i Himmelens Storhed og Omfang. En Person, hvis Gudsdyrkelse har denne Aand til Grundlag, nøjes for det første ikke med udelukkende at sætte sin Forhaabning og Tillid til Menighed, Præst eller Samfund, eller paa den anden Side slaa sig tilro ved at fralige sig virksom Tjeneste blandt sine Medmennesker, og være tilfreds med glimrende Ritualer eller orthodokse Trosbekendelser. Hvis han gør, da er hans Religionsudøvelse i hvert Tilfælde blot et tomt Hylster, og han selv ikke andet end en Farisæer og Hykler.

Den, som har Kristi Lys i sin Sjæl, er altid lykkelig. De forgængelig Ting her i Verden, som de verdslignde lægge saa megen Vægt paa samt Livets forskellige Omvekslinger, bidrage kun lidt til at forstyrre hans Glæde. Thi Glæde — ren fuldkommen Glæde, er af den samme Beskaffenhed, som Kristi Aand, der er dens sikre Kendetegn. I Modgang, Sorg og nedtrykt Sindsstemning saavel som i de gunstigere Øjeblikke trænger den sig frem med sit milde Skin. Sand Glæde er den store Gavner — den gør alle glade, som har den; Den kan findes i Paladset som i Hytten, hos Kongen som hos Betleren, og da ere de hinandens Fæller.

Kristus er i Sandhed Verdens Lys, og salig er den, hvis Sjæl det oplyser, og som vandrer deri.

Gode Raad. Naar du besøges af en Lærer, modtag ham med den Anerkendelse, du skylder enhver af Kirkens Embedsmænd. Kald Familien sammen til Orden, og bed dem om at lytte til hans Spørgsmaal og Raad med Opmærksomhed.

Skulde du som et Redskab i Herrens Haand være heldig i at gøre godt ved at forkynde Evangeliet eller paa anden Maade, da giv Gud Æren derfor, ikke alene med Munden, men af dit ganske Hjærte. Thi uden hans Bistand vilde du være svag og hjælpeløs.

Indhold:

Uddrag af Præsident C. W. Penrose's Tale	193	Middelvejen er den bedste	201
Skønhed i Hjemmet	197	Ankomst og Beskikkelse	202
Redaktionelt:		Et Budskab	202
Apostel George Teasdales Død	200	Verdens Lys	206
		Gode Raad	208

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København M.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).